

hvar" gaar ligeledes her paa Omkostningerne. Dermed skal jeg i alt Fald for Dieblisset slutte.

Ninestad: Det kan selvfølgelig lige saa lidt i denne Sag som i den foregaaende falde mig ind at gjenoptage Undersøgelsen af Spørgsmaalet om Ministrenes Berettigelse til den af dem brugte Fremgangsmaade; alle de Bemærkninger, jeg tillod mig at gjøre med Hensyn til det foregaaende Forslag, finde deres fulde Anvendelse ogsaa paa dette. Jeg har saaledes aldeles Intet at sige til, hvad jeg før sagde. Kun dette ene skal jeg sige: Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne syntes at ville paatalbe den tidligere Rigsretssag og, hvad der under den var Gjensstand for Paadømmelse, som Data med Hensyn til denne Sag, skal jeg blot sige, at de Forhold, hvorom det den Gang dreiede sig, og som den Gang forelaa til Behandling og Paadømmelse, vare saa himmelvidt forskellige fra det Forhold, som her lægges eller kan lægges de Paagjældende til Last, at jeg tør sige, at man dristigt kunde bruge Aktors Indlæg i den tidligere Sag som Defensionsindlæg for de to Mand, som ere Gjensstand for den foreliggende Ankl. ge. Medens det i den foregaaende Sag dreiede sig om Udgifter, der ingensomhelst Hjemmel havde i nogen Beslutning fra Rigsdagens Side og tildels endog gik imod ligefrem tagne Beslutninger, er det, som foreligger i denne Sag, det, at man, hvad den første Sag angaar, har benyttet Fonds, om hvilke det antoges af Ministeren, — og, som jeg tror, med fuld Ret —, at de stode under hans fulde Raadighed uden Bevillingsmyndighedens Samtykke, og hvad den anden Sag angaar, at der er Tale om Overstridelse paa et Byggearbejde, som var bestemt til Fuldførelse, og som skulde fuldføres. Det er netop dette, som i den foregaaende Sag blev stærkt fremhævet, at derom var der ikke Tale, og havde der blot været Spørgsmaal om noget Saadant, vilde der ikke være blevet reist Sag, saa vilde enhver Godkendelse fra Rigsdagens Side have været overflødig. Jeg paastaar, som sagt, at, hvis man vilde give mig nærmere Anledning til at gaa ind derpaa, kunde jeg oplæse hele Stykker af Aktionsindlægget fra den tidligere Rigsretssag ligefrem som Defensionsindlæg for de to Ministre, som der her er Tale om. Som sagt, til at gaa nærmere ind paa Sagen enten i den ene eller den anden Retning finder jeg ikke Anledning. Maa det blot være mig tilladt at gjøre en lille Bemærkning, som jeg før forsønte at gjøre lige overfor den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, men som ligesaa godt kan faae sin Anvendelse ved denne Sag som ved den foregaaende. Den ærede Ordfører fremkom nemlig med den Bestyldning imod mig, at jeg havde udtalt nærgaaende Domme — jeg tror endog, at den ærede Ordfører sagde: ringeagtende Domme; det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S.

N. Hansen) kaldte det: nærgaaende Domme — imod den Mand, som de ærede Herrer have foreslaaet til Anklager. Jeg tror virkelig, at dette er Noget, der kun eksisterer i de ærede Herrers Fantasi. Jeg har slet ikke udtalt nogen Dom om ham, jeg har kun anført den Personlighed, man havde fundet mest fortrinlig til at gennemføre Aktionen, som et af de Momenter, der betegne denne Aktion. Hvis de Herrer i en saadan Ytring se en nærgaaende Dom eller en nærgaaende Bestyldning, maa de hente Stoffet dertil ud af deres egen Fantasi.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Den ærede Taler, som nu satte sig, mente, at jeg skulde have draget urigtige og skjæve Sammenligninger med den tidligere Rigsretssag. Jeg er fuldstændig inde i det, som den Gang passerede, og jeg vil ikke lade mig derne Indsigelse byde uimodfagt; thi den ærede Talers Anførte, tror jeg at kunne oplyse, er aldeles ubespøjet. Den Gang, nemlig i 1855, var der Tale om Overstridelse af Bevillingslove fra det Ørstedste Ministeriums Side, Overstridelse, som vare fte dels mod udtrykkelige Afstemninger her i Thinget og dels uden at gaa imod saadanne Afstemninger; men de vare grundede paa kongelig Resolution. De Overstridelse, hvorom der da var Spørgsmaal, vare Penge, der vare brugte til Rustninger i Anledning af Krimtrigen, og da Sagen var for her i Folkethinget, blev den betragtet som en simpel Overstridelsesag, som en politisk Forbrydelse, fordi Ministrene havde ladet være at gaa til Rigsdagen om Bevillinger, uagtet de havde været istand dertil, og uagtet Beslutningen om Rustningerne var tagen paa en Tid, da Rigsdagen var samlet. Her have Ministrene Hall og Worsaae paa den Tid, Rigsdagen var samlet, taget Beslutning om at overstride Finantsloven uden at gaa til Rigsdagen. Deri ligger Ligheden, og derfor er det, at vi Forslagsstillerne staa paa det samme Standpunkt som de Mand, der her i Thinget i 1855 foreslog Ministeriet Ørsted tiltalt for Finantsoverstridelse. Det, som de daværende Ministre formentes at have gjort sig skyldige i, var, at de havde krænkert Folkethingets Skattebevillingsret, og det, Ministrene Hall og Worsaae have gjort sig skyldige i, er, paastaa vi, Krænkelse af den Bevillingsmyndighed, der tilkommer Folkethinget. Disse to Ministre have egenmægtig gaaet i Theatrets og Svov Akademis Kasse og taget de Hundrede Tusinder af Kroner, som de ikke maatte røre uden at have Folkethingets Tilladelse; det Samme havde Ministeriet Ørsted gjort, da det rustede i Anledning af Krigen mellem Bestmagterne og Rusland. Dette er Forholdet, saaledes som det var i 1855, og saaledes som det har været i de to sidste Aar, og naar der derimellem ikke er politisk Lighed, saa tror jeg, at Sagen nogetsindes vil kunne finde politiske Paralleler. Men lader os nu se, hvad Talere, som høre til den